

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/20/2017
Identifikačné číslo spisu: 1112229293
Dátum vydania rozhodnutia: 20.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1112229293.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: V. W. M., so sídlom kancelárie M. R. M. 2, XXX XX M. K., správca konkurznej podstaty úpadcu: SPORITEL'NÉ DRUŽSTVO STRED BB „v konkurze“, so sídlom Nám. Slobody 5, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 052 001, zastúpeného FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom Radlinského 2, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: Garančný fond investícií, Čajakova 18, 811 05 Bratislava, IČO: 36 065 641, zastúpenému ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36 857 513, v konaní o určenie, že žalovaný je povinný žalobcovi poskytnúť náhradu za nedostupný klientsky majetok zverený žalobcom obchodníkovi s cennými papiermi CAPITAL INVEST, o.c.p., vo výške 643.474,- Eur, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8Cbi/19/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. júna 2016, č. k. 1CoKR/44/2016-212, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 04.04.2016, č. k. 8Cbi/19/2012-154, žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť uhradiť žalovanému trovy právneho zastúpenia vo výške 6.178,08 Eur na účet právneho zástupcu žalovaného vedený v Tatra banka, a. s., číslo účtu: 262 279 3374/1100, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa návrhom doručeným Okresnému súde v Banskej Bystrici dňa 28.05.2012, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného poskytnúť žalobcovi náhradu za nedostupný klientsky majetok zverený obchodníkovi s cennými papiermi, vo výške 643.474,- Eur. Žalobu odôvodnil podľa zákona č. 566/2001 Z. z., ako aj zákona č. 600/1992 Z. z. o cenných papieroch. Žalobca poukazoval na to, že obchodník s cennými papiermi zasielal pravidelne, koncom kalendárneho štvrtroka vyúčtovanie k zmluve o riadení

portfólia uzavretej dňa 02.06.2008, kde uvádzal údaje o zhodnotení portfólia a iné údaje, z ktorých pre žalobcu vyplývalo, že obchodník s cennými papiermi (CAPITAL INVEST, o.c.p.), koná pri správe portfólia žalobcu v zmysle zákona o cenných papieroch, a že vykonáva činnosť v prospech žalobcu a stará sa o ochranu jeho finančných nástrojov a peňažných prostriedkov. Žalobca upozornil obchodníka s cennými papiermi, najmä na základe predbežných výsledkov hospodárenia za rok 2009, že stav portfólia nie je v takom stave, o akom bol ubezpečovaný, ako aj, že porušuje zmluvu a nekoná s odbornou starostlivosťou. Obchodník s cennými papiermi reagoval tak, že zmluvu vypovedal a uplynutím výpovednej doby dňom 30.04.2010 sa zmluva skončila. Žalobca pre účely výpočtu výšky náhrady za chránený klientsky majetok v zmysle § 87 ods. 3, 4 zákona o cenných papieroch, vyčíslil náhradu ku dňu, keď sa stal klientsky majetok nedostupný, teda na sumu 643.474,- Eur. Žalobca súdu prvej inštancie uviedol, že má vedomosť, že obchodník s cennými papiermi si povinnosť hradiť do fondu príspevky plnil, a že bol jedným z najväčších prispievateľov do fondu. Žalobca zdôraznil, že podal podnet na Národnú banku Slovenska (ďalej len „NBS“) ešte dňa 28.06.2010, ale NBS do podania žalobného návrhu, obchodníka s cennými papiermi nevyhlásila za neschopného uhrádzať záväzky. Žalobca v žalobe preto dôvodil, že nekonaním NBS, je prinútený uplatniť si náhradu za nedostupný klientsky majetok pred vyhlásením podľa § 86 ods. 3 zákona o cenných papieroch. Teda predtým, ako NBS vyhlási tohto obchodníka s cennými papiermi za neschopného plniť záväzky voči klientom. Žalobca naliehavý právny záujem na určení preukazoval tým, že žalovaný je povinný mu poskytnúť náhradu uplatnenú v žalobe.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní podľa § 120 ods. 1, § 132, § 153, ods. 1, ods. 2 O. s. p., ako aj podľa § 80 ods. 1, § 81, § 128, § 172 ods. 2 zákona o cenných papieroch, ustálil právny záver, že nie je možné vyhovieť požiadavke žalobcu o neaplikácii § 81 ods. 1 písm. c) bod 3 zákona o cenných papieroch, s poukazom na údajnú nesprávnu transpozíciu Smernice číslo 97/9/ES z 03.03.1997 o systémoch náhrady pre investorov. Podľa okresného súdu niet dôvodu na to, aby sa predmetné ustanovenie v konaní pred súdom prvej inštancie neaplikovalo. Okresný súd dospel k takémuto názoru porovnaním smernice a jej transpozície do právneho poriadku SR a ustálil právny záver, že argument žalobcu o nesprávnej transpozícii uvedenej smernice do slovenského právneho poriadku, určite neobstojí.

4. Ďalej okresný súd uviedol, že medzi družstvom a obchodníkom s cennými papiermi bol uzavretý záväzkovo právny vzťah, z ktorého boli obaja povinní plniť záväzky. Ak družstvo zistilo, že obchodník s cennými papiermi si svoje povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o zriadení portfólia zo dňa 02.06.2008 neplní (č. l. 106 -114), podľa okresného súdu bolo jeho povinnosťou domáhať sa súdnou cestou pohľadávok, na ktoré malo na základe tejto zmluvy nárok. Pôvodný žalobca mal tiež zákonnú možnosť domáhať sa nároku na náhradu škody aj voči členom predstavenstva družstva s poukazom na § 243a ods. 2 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie posúdil aktívnu legitimáciu pôvodného žalobcu a dospel k záveru, že tento je priamo zákonom vylúčený z okruhu subjektov, na ktorých sa vzťahuje zákonná úprava vo vzťahu k tzv. „klientskemu majetku“ a v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal, akú majetkovú hodnotu zveril obchodníkovi s cennými papiermi.

5. V odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, okresný súd uviedol, že mal za preukázané, že konanie vedené pod sp. zn. 8Cbi/19/2012, nie je konaním vyvolaným konkurzom a nie je ani konaním s konkurzom súvisiacim. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie je tzv. „autonómna žaloba“, ktorá nie je založená na konkurznom práve. Okresný súd pritom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 09.11.2011, sp. zn. 6Ndc/33/2011. Na takto zistenom skutkovom základe, preto súd prvej inštancie vydal dňa 04.04.2016 rozsudok, ktorým žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého priznal strane, ktorá mala úspech vo veci náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva vo výške vyčíslenej žalovaným, v sume 6.178,08 Eur. Súd prvej inštancie krátil uplatnené trovy konania o režijný paušál.

6. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie žalobcu, napadnutým rozhodnutím zo dňa 28.06.2016, č. k. 1CoKR/44/2016-212, rozsudok Okresného súdu Bratislava I, vydaný dňa 04.04.2016 v konaní pod č. k. 8Cbi/19/2012-154, potvrdil. Žalobcovi uložil povinnosť uhradiť žalovanému trovy

právneho zastúpenia za odvolacie konanie vo výške 2.059,96 Eur na účet právneho zástupcu žalovaného vedený v Tatra banke a.s., č. ú. 2622793374/1100 (IBAN SK66 1100 0000 0026 2279 3374), a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

7. Odvolací súd zdôraznil, že podstatnou otázkou pre posúdenie podaného odvolania bolo, či uplatnený nárok zo strany žalobcu, je možné považovať za nárok titulom uloženia povinnosti označenému žalovanému, a to Garančnému fondu investícií, v podobe vyplatenia náhrady za nedostupný klientsky majetok zverený žalobcom obchodníkovi s cennými papiermi - CAPITAL INVEST, o.c.p., vo výške uplatnenej žalobcom v sume 643.474,- Eur a príslušenstvom.

8. Krajský súd v Bratislave, rovnako so závermi zistenými súdom prvej inštancie v konaní vedenom pod sp. zn. 8Cbi/19/2012 uviedol, že pôvodný žalobca patrí do skupiny osôb, ktorých klientský majetok je vylúčený z ochrany v zmysle § 81 ods. 1 písm. c) bod 3 zákona o cenných papieroch. Navyše podľa krajského súdu, pôvodný žalobca patril a patrí i do ďalších dvoch skupín osôb, ktorých klientsky majetok je vylúčený z ochrany podľa § 81 ods. 1 písm. c) bod 2 a 6 zákona o cenných papieroch. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie postupoval vecne správne, ak s poukazom na § 81 ods. 1 písm. c) bod 6, ako aj v zmysle § 87 ods. 1 zákona o cenných papieroch ustálil, že podľa uvedeného ustanovenia vzniká klientovi právo na náhradu len vo vzťahu k tomu majetku, ktorý je tzv. „nedostupným klientskym majetkom“. Jednotlivé charakteristické znaky tohto druhu majetku sú upravené v § 81, § 82 zákona o cenných papieroch. Z týchto ustanovení podľa odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že za takýto majetok možno považovať len ten majetok klienta, ktorý mu bol zverený a obchodníkom s cennými papiermi zároveň prijatý.

9. Odvolací súd konštatoval, že žalobca pred súdom prvej inštancie nepredložil žiadne dôkazy o tom, že žiada o náhradu za majetok, ktorý by bol preukázateľným spôsobom, vyvracajúcim akékoľvek pochybnosti, obchodníkovi s cennými papiermi zverený a týmto obchodníkom zároveň prijatý. Z listinných dôkazov založených v spise ďalej podľa odvolacieho súdu vyplýva, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ním tvrdených skutočností vo vzťahu k vzniku nároku na jeho strane voči označenému žalovanému. Preto súd prvej inštancie rozhodol podľa krajského súdu vecne správne, ak žalobu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú. Odvolací súd v zhode so závermi súdu prvej inštancie konštatoval, že nie je možné prihliadnuť ani k argumentácii žalobcu, že nie je možné na žalobcu aplikovať § 81 ods. 1 písm. c) bod 3 zákona o cenných papieroch, a to titulom nesprávnej transpozície Smernice EP 97/9/ES zo dňa 03.03.1997 o systémoch náhrady pre investorov. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne v celom rozsahu potvrdil. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že procesným postupom okresného, aj krajského súdu, mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Dovolateľ prípustnosť dovolania ďalej dôvodil aj s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11. Dovolateľ má za to, že okresný súd, ako ani krajský súd, neuviedli konkrétne dôvody, pre ktoré by mal spadať pod niektorú z osôb uvedenú v § 81 ods. 1 písm. c/ bod 2, 3 alebo 6 zákona o cenných papieroch. Súdy napokon ani nemali uviesť, do ktorej z troch možných kategórií žalobca spadá, čo podľa dovolateľa spôsobuje nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov. Podľa žalobcu bolo úlohou súdov riadne odôvodniť, či žalobca vykonával činnosť obdobnú správcovskej spoločnosti; či je osobou s povinnosťou overovať účtovnú závierku auditorom; ako aj posúdiť, či je žalobca osobou prepojenou s obchodníkom s cennými papiermi. Nakoľko krajský súd sa iba obmedzil na konštatovanie, že sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou okresného súdu, žalobca má za to, že rozhodnutie krajského súdu je zaťažené rovnakými vadami, ako rozhodnutie okresného súdu.

12. Ďalej žalobca v dovolaní uviedol, že konajúce súdy odmietli jeho návrh na dokazovanie s bezprostredne súvisiacim spisom v paralelnom súdnom konaní, vedenom na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 15C/153/2012. Uvedené konanie sa malo týkať odovzdania klientskeho majetku žalobcu

obchodníkovi s cennými papiermi. Tento návrh mal byť bez ďalšieho zamietnutý s tým, že ani okresný, ani krajský súd, sa v odôvodnení svojich rozhodnutí s uvedeným dôkazom nevysporiadali. Týmto postupom podľa žalobcu došlo k odopretiu jeho práva na prístup k súdu a práva na súdnu ochranu.

13. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie, zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

14. Žalovaný k dovolaniu uviedol, že návrh žalobcu od začiatku považoval za nedôvodný a právne nepodložený, pretože žalobca nemal a nemá aktívnu vecnú legitimáciu v tomto spore. Už v priebehu prvoinštančného konania žalovaný uviedol dôvody, pre ktoré ani úpadca a ani žalobca nemohli nadobudnúť práva uplatňované v tomto spore. A to preto, že subjekt úpadcu je priamo zákonom vylúčený z okruhu subjektov, na ktorých klientský majetok sa vzťahuje zákonná ochrana investícií.

15. Ďalším samostatným dôvodom, pre ktorý podľa žalovaného nebolo možné návrhu žalobcu vyhovieť, bola skutočnosť, že žalobca počas prvoinštančného konania (a ani nikdy neskôr) nepreukázal, že náhradu žiada za majetok, ktorý bol obchodníkovi s CP zverený a týmto aj prijatý. Jedine v tom prípade, ak by žalobca túto skutočnosť v konaní preukázal, by bolo podľa žalovaného zrejme, že požaduje náhradu za majetok, ktorý možno považovať za tzv. klientský majetok.

16. Žalovaný má za to, že prvoinštančné rozhodnutie, ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu, sú vecne správne, ich odôvodnenie je dostatočne presvedčivé a zároveň plne dostačujúce k zodpovedaniu rozhodujúcich prejudiciálnych otázok tohto sporu. Keďže argumentáciu žalobcu o údajnej nesprávnej transpozícii Smernice vyhodnotili oba konajúce súdy totožne, ako zjavne nedôvodnú, nebolo podľa žalovaného vôbec potrebné, aby konajúce súdy podrobne vyhodnocovali ostatné argumenty obrany žalovaného. Skutočnosti, ktoré uviedol žalobca vo svojom dovolaní, nie sú podľa názoru žalovaného spôsobilé spochybniť správnosť a zákonnosť odvolacieho rozsudku.

17. K dovolacej námietke o nedostatočnom dokazovaní, žalovaný uviedol, že jediným návrhom žalobcu na doplnenie dokazovania, bol návrh na pripojenie súdneho spisu Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 15C/153/2012. Žalovaný dodal, že žiaden iný návrh na doplnenie dokazovania žalobca nemal. Preto akékoľvek nové tvrdenia a skutočnosti, by nemohli byť odvolacím (ani dovolacím) dôvodom, nakoľko sa v spore nevyskytol žiaden zo štyroch prípadov definovaných v ustanovení § 205a O. s. p.

18. Žalobca ďalej v podanom dovolaní podľa žalovaného neuviedol také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prípustnosť jeho dovolania, pretože vytýkaná údajná „nedostatočná kvalita“ odôvodnenia odvolacieho rozsudku nezakladá prípustnosť dovolania ani podľa § 420 C. s. p. a ani podľa § 421 C. s. p. Preto žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, prípadne zamietol a zároveň mu uložil povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania, ktoré vznikli žalovanému.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je nedôvodné.

20. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

21. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už res iudicata, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

22. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

23. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

26. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

27. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

28. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje popri sebe z ustanovenia § 420 C. s. p. a (zároveň) aj z ustanovenia § 421 C. s. p. V súvislosti s kumuláciou dovolacích dôvodov podľa ustanovenia § 420 C. s. p. a podľa ustanovenia § 421 C. s. p., v spore konajúci senát najvyššieho súdu poukazuje na uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu zo dňa 19.04.2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017, podľa ktorého uznesenia, kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p., je neprípustná. Dovolanie totiž nemôže byť úspešne založené na argumentácii týkajúcej sa nesprávnosti právneho posúdenia odvolacieho súdu v niektorej právnej otázke (§ 421 C. s. p.), keď je v ňom súbežne uplatnená (protirečivá) argumentácia dovolateľa, podľa ktorej odvolací súd za daného procesného stavu (zmätočnosti) vôbec nemal prikrčiť k právnenému posúdeniu ako takému.

29. Vychádzajúc z vyššie uvedených právnych záverov, dovolací senát v tomto spore posudzoval prípustnosť dovolania žalobcu iba z hľadiska ním tvrdenej procesnej vady zmätočnosti (§ 420 C. s. p.);

v rámci dovolacieho prieskumu teda nepristúpil (z už vyššie uvedených dôvodov ani nemohol pristúpiť), k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že jeho mimoriadny opravný prostriedok je prípustný tiež podľa § 421 C. s. p.

30. Podľa presvedčenia žalobcu je jeho mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C. s. p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

31. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

32. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

33. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

34. Z obsahu dovolania je zrejmé, že za vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., považuje dovolateľ taký postup odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie), ktorým súd vykonal dokazovanie nedostatočne. K ďalšiemu odopretiu práva na spravodlivý proces, podľa dovolateľa došlo tým, že odvolací súd vydal rozhodnutie, ktoré má nepresvedčivé odôvodnenie, čím je nepreskúmateľné.

35. K námietke dovolateľa, že dokazovanie bolo podľa jeho názoru odvolacím súdom vykonané nedostatočne, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy, nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

36. Podľa § 185 ods. 1 C. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods.1 C. s. p.). Dovolací súd dodáva, že návrh žalobcu na doplnenie dokazovania bol uplatnený pred súdom prvej inštancie, ktorý návrh bol súdom zamietnutý a odôvodnený. Odvolací súd sa s postupom súdu prvej inštancie v tomto spore stotožnil a jeho rozhodnutie potvrdil.

37. Preto námietka žalobcu, ktorou by sa sudy nezaoberali jeho návrhom na doplnenie dokazovania

pripojením uvedeného spisu, neobstojí.

38. V spore napokon malo dôjsť k porušeniu právnej istoty žalobcu aj tým, že odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie), nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnili svoje rozhodnutia.

39. Dovolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) zistil, že obe rozhodnutia spĺňajú kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojoľné).

40. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

41. Súd prvej inštancie posúdil aktívnu legitimáciu pôvodného žalobcu a dospel k záveru, že tento je priamo zákonom vylúčený z okruhu subjektov, na ktorých sa vzťahuje zákonná úprava vo vzťahu k tzv. „klientskemu majetku" a v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal, akú majetkovú hodnotu zveril obchodníkovi s cennými papiermi.

42. Odvolací súd sa plne stotožnil s týmto záverom súdu prvej inštancie a zdôraznil, že žalobca pred súdom prvej inštancie nepredložil žiadne dôkazy o tom, že žiada o náhradu za majetok, ktorý by bol preukázateľným spôsobom, vyvracajúcim akékoľvek pochybnosti, obchodníkovi s cennými papiermi zverený a týmto obchodníkom zároveň prijatý. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

43. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalobcu.

44. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p. Preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

45. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 453 ods. 1 C. s. p. v spojení § 255 ods. 1 C. s. p.). Podľa § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

46. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.